

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Sinisukast
hertsoginna*

Julia Jüstiss

Originaali tiitel:
Julia Justiss
The Bluestocking Duchess
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Janet Justiss
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B02408222
ISBN 978-9949-82-869-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Meil on raske mõista, kui piiratud olid naiste võimalused 19. sajandil. Usuti, et naistel pole ametliku hariduse jaoks intellektuaalset võimekust. Isegi kõrgema klassi daamidele õpetati harva midagi enam kui muusikat, tantsimist, prantsuse keelt ning veidi kirjandust või geograafiat – oskuseid, mis tegid neist head võõrustajad, et külaliste meelt lahutada.

Jocelyn Sudderfeld aga trotsib neid tavaid. Üles kasvatatuna kõrgesti haritud isa poolt ja olles esmalt ta abiline, on Jocelynist saanud nende vanakreekakeelse kirjanduse tõlgete tõeline autor. Tal pole mingit soovi loobuda abikaasa pärast tööst, mis pakub talle rahuldust.

Ainus mees, kes temas kiusatust tekitab, on Alex Cheverton, mõisavalitseja, kes töötab Jocelyni isa spondeeriva hertsogi alluvuses. Kuid oma tõelist rolli ei söanda Jocelyn avaldada isegi mitte Alexile, sest ei hertsog ega ka haritlaste kogukond ei kiidaks naisterahva tõlkeid heaks.

Alexi silmis on hertsogi tõlkija tütar kasvanud tüütust nuhtlusest võluvaks naiseks. Pingutades, et seda külgetõmmet ohjeldada, avastab ta ootamatult, et pärib hertsogitiitli. Tema kohuseks saab leida endale hertsoginna, kes oleks kõrgklassi kuuluv jõukas daam. Kindlasti mitte sinisukk, kes põlgab abielu.

Olude sunnil satuvad mõlemad Londonisse, kus Alex pingutab, et oma uude rolli sisse elada, võideldes samal ajal külgetõmbe vastu, mis tirib teda tagasi Jocelyni juurde. Nad mõlemad saavad väärtusliku õppetunni, kuidas võtta vastu kingitus armastuse näol.

Ma loodan, et naudid nende teekonda!

Kõikide ajastute sihikindlatele naistele,
kes ei lepi vähemaga kui see,
milleks nad võimelised on.

Esimene peatükk

Lääne-Sussex – veebruari lõpp 1834

*K*ui ta Oxfordi sõbrad oleksid teda praegu näinud... siis poleks nad pruukinud ta töökohavalikust nii heal arvamusel olla. Mitte et tal tegelikult oleks valikut olnud.

Alex Cheverton, kes valitses Edge Halli, Farisdeeni hertsogi maavaldust, ohkas tülpinult, lasi kápuli ja roomas kirjutuslaua alla, et oma vesti nõõp üles korjata. Kirudes end, et oli selle korralikumalt kinnitamisest edasi lükanud, tagurdas ta ettevaatlikult laua alt välja, soovimata pead vastu kirjutuslauda ära lüües pahameelt kasvatada.

Tõustes püsti, jõllitas ta probleemset nõõpi. Mõistlikum oli kirjad sinnapaika jätta ja kohe nõõbiga tegelda. Pealegi oli ta tahtnud kuuma teed juua alates sellest ajast, kui oli pärast talli-

hoone ja äsja koristatud esindusruumide üle vaatamist oma kabinetti naasnud.

Nööp peos, väljus ta kabinetist ja läks mööda koridori väiksemasse, perekondlikuks kasutamiseks mõeldud ruumi, mis, nagu tema kabinetki, asus U-kujulise hoone teises tiivas, sarnanedes ametlikuks kasutamiseks mõeldud tiivale. Hetk hiljem jõudis ta puhkeruumi, rõõmustades küdeva kamina soojuse ja aknast sisse piiluva päiksevalguse üle.

Ta jagas seda meeldivat tuba käputäie töötajatega, kes, nagu temagi, olid veidi liiga kõrget päritolu, et töötajate tupp koguneda, ent mitte piisavalt kõrget, et kasutada hertsogile mõeldud esindusruume ja luksuslikke salonge, magamistube või eesruume. Veidi pärast töökoha vastu võtmist oli Alex lasknud selle toa kaminale lisada väikese keeduplaadi, et ta saaks endale teed valmistada, millal iganes seda soovis, ilma et oleks pidanud seda köögist tellima. Laual veinikarahvin, selle kõrval korv leiva ja juustuga, mille kokk talle iga päev hommikusöögiga saatis, sai ta sellega terve päeva hakkama.

Peale selle olid laual ka tarbeesemed, näiteks nõelad, niit, käärid ja sõrmkübarad.

Alex oli teed valmistanud, kamina kõrvale pika laua taha istunud, niidi nõela taha ajanud ja kummardus parajasti oma ülesande kohale, kui tajus õhus muutust, millele järgnes pahvakas roosilõhna, teatades uuest saabujast. *Jocelyn*, mõtles ta, muutudes ärevaks.

„Ah, sa panid kannu tulele!“ sõnas tulija.

„Jah. Seal peaks veel piisavalt kuumat vett olema, et saaksid endale ja oma vennale teed valmistada, kui soovid.“ Naise

Finisukast hertsoginna

tulekust hajevil, tõstis ta pilgu ja naeratas ning torkas endale nõelaga põidlasse.

Ebaväärikalt kiunatades hõõrus ta vereplekki sõrmel, et see vestile ei tilguks.

„Mis juhtus? Kas tegid endale viga?“ küsis Jocelyn, sammudes laua juurde. „Las ma vaatan!“

„Ma arvan, et elan üle,“ vastas Alex, näidates oma sõrme.

Jocelyn võttis varrukast taskurätiku ja pühkis mehe sõrme.

Nõelatorkest tekkinud valu unustatud, nautis Alex naise puudutust, tajudes oma sõrmel kanga silitust ning haistes õrna roosilõhna. Ta tundis end süüdi, sest poleks pidanud seda märkama.

„Jah, elad küll,“ sõnas Jocelyn, vabastades ta käe. „Muide, mida sa siin teha üritad?“ Ta vaatas niiti, kääre ja vesti, mis lebasid Alexi ees laual. „Õmbled nõöpi ette?“

„Sa oled väga taiplik.“

„Asi on selles, et olen äärmiselt kõrgelt haritud. See võimaldab mul kiiresti olukorda hinnata ja kõige ilmsemat märgata,“ vastas naine, kaunid tumedad silmad helkimas.

Alex mõtles, et võiks neid silmi igavesti vaadata. Aga loomulikult ei teinud ta seda. Vaimukuste vahetamine Jocelyn Sudderfeldiga, hertsogi alluvuses töötava tõlkija kauni ja targa õega, kes oli Alexi siin töötatud kuue aasta jooksul kergemeelset tüdrukust ootamatult ihaldusväärseks nooreks daamiks sirgunud, oli ainus, mida ta endale lubas. Eriti nüüd, mil ta ei saanud enam eirata seda, kui veetlevad olid naise pikk graatsiline keha, kelmikas nägu ja lummavad silmad.

Õnneks oli Jocelyn, isegi kui ta ei vaadanud Alexit kui tüütut vanemat venda, kellelegi teisele lubatud.

„Mis paneb mõtlema,“ sõnas Jocelyn, „miks kõrgealine Edge Halli mõisavalitseja, Farisdeeni hertsogi sugulane, end sellise argise tegevusega alandab. Iga teenijanna oleks nõustunud seda sinu eest tegema. Eriti Mary, kes oleks sind rõõmuga aidanud.“

„Mistõttu, kui sa ikka oled nii taiplik, nagu sa näid arvavat, sa mõistad, miks ma teda ega kedagi teist ei palunud.“

„Oh aeg, kas ka tema on armunud? Noh, mida üks sinu sugune härrasmees siis ootab, kui on nägus, võluv, tark ja hertsogi sugulane?“

„Ta ootab, et saaks armunud teenijannasid *vältida*,“ vastas Alex nii hapult, et Jocelyn puhkes naerma. „Ehkki veidi rohkem lugupidamist tema hiilguse tõlkija õelt ei teeks paha.“

„Ah, aga mina pole armunud teenijanna.“

„Ei, sa oled lihtsalt üks otsekohene sinisukk, kelle puhul ma asjatult ootasin, et ta on välja kasvanud sellest kombetust plikatirtsust, kellega kuus aastat tagasi siia saabudes kohtusin.“

„Võib-olla, kuid ma olen *andekas* otsekohene kombetu plikatirts,“ vastas Jocelyn. „Hoolimata su õelatest solvangutest, mis oleksid mu nutma ajanud, kui oleksin tundlik, mida ma õnneks pole, olen ma piisavalt suuremeelne, et õmblen selle nõõbi sinu eest ette. Ma ei saa lubada, et sa terve puhkeruumi verrega kokku määrid. Kas ulataksid mulle vesti ja niidi?“

Seda öeldes istus naine laua äärde ja sirutas käe välja.

Rõõmus, et sai selle töö anda kellelegi, kelle puhul polnud vaja muretseda, nagu üritaks ta selle kaudu mehe süngi pageda, kuigi selline jahmatav, ent äärmiselt ebatõenäoline rünnak *Jocelyni* poolt oleks talle meelt mööda olnud, ulatas

Finisukast hertsoginna

Alex talle niidiga nõela ja vesti. „Oled sa kindel, et oskad nõöpi ette õmmelda? Oma venna kreekakeelsete tõlgete kirja panemine ei tee sinust veel õmblejannat.“

„Võib-olla mitte, aga kuna nii tema kui ka papa kaotavad nõöpe nagu koerad talvekarva, siis olen ma seda piisavalt harjutada saanud. Äkki lõpetaksid mu solvamise ja valmistaksid mulle tassikese teed, kuni ma su nõöbi ette õmblen. Ma tean, et teevalmistamine on sul selge. Kuigi su oskused nõela ja niidiga jätavad soovida, pole sa täiesti kasutu jõudeelu elav hertsogi sugulane, nagu sa seda alguses olid.“

„Ma valmistan sulle rõõmuga tassitäie teed, kui sa lõpetad selle hertsogi sugulase jutu. Nagu sa väga hästi tead, olen ma kõigest ühe maahärra poeg, nii nagu sina oled ühe sellise tütar. Ainult et minu isa rahuldus oma tagasihoidliku maalapi eest hoolitsemisega, selle asemel et omandada teadmisi, nagu tegid su isa ja vend.“

„Kui selle hinnaks on tassitäis kuuma teed, siis võin vast keele hammaste taga hoida.“ Lõpetades narrimise, küsis Jocelyn: „Kuidas talli parandustööd edenevad?“

„Visalt,“ vastas Alex, võttes plekkoosist teelehti, pannes need kannu ja valades keevat vett peale. „Kuigi ehitamisel kasutatud kohalik kivi on ilusat värvi, ei pea see kaua vastu. Peaaegu iga karniis mureneb ja praguneb. Kuna me oleme nüüd üsna kindlad, et külmad ilmad, mis teevad praod hullemaks, on läbi, arvab mürsepp, et võib tööga alustada. Aga ta usub, et see saab üks pikk ja mahukas ettevõtmine olema.“

„Nii et ei mingit ratsutamist,“ sõnas Jocelyn, peatudes, et aurav tass vastu võtta.

„Kahjuks mitte. Ma naudin seda kui võimalik, aga seda ei juhtu sageli.“

„Hertsogi jahihobused vajavad treenimist.“

„Tõsi. Tegelikult kavatsen ma homme valduse läänepoolsetele rendikohtadele pilgu peale visata, et näha, kas talv on majadele ja lautadele liiga teinud, ning veenduda, et talunikel oleks piisavalt varustust ja külviseemet. Kõik viitab sellele, et tuleb üks kena päikeseline päev. Kas sina ja preili Morrison sooviksite minuga koos ratsutama tulla?“

„Emily kannab ikka veel hoolt oma papa eest, kes külmetushaigusest paraneb, aga ma saadan talle kirja ja küsin. Mis puutub minusse, siis tuleksin rõõmuga. Kuni ma saan valida, millise hertsogi jahihobusega ma ratsutan.“

„Sind tundes valid sa välja talli kõige peruma ja taltsutamatum hobuse,“ sõnas Alex.

„Ei, lihtsalt kõige kiirema. Pealegi peavad jahihobused kihutama, et vastupidavust säilitada. Nii on nad hertsogile ja ta külalistele tubliks ratsuks, juhul kui hertsog peaks jahile tulema. Mis sa arvad, kas ta teeb seda?“

„Kuna ta on sellega hilja peale jäänud, siis kahtlen, et ta tuleb. Ta osales koos paari poliitikust sõbraga põhjas ühel peol ja kuna parlament tuleb varsti kokku, siis ma ei usu, et ta enne Londonisse naasmist kogu selle maa Sussexisse tuleb. Kõik on muidugi valmis, juhul kui ta peaks tulema. Ma vaatasin äsja esindusruumid üle ja need on laitmatud – mitte et ma oleksin midagi vähemat oodanud. Sellegipoolest palusin ma Simmonsil töötajaid kiita.“